

L. Špaček: „Dobrý den, dnes půjdeme také na návštěvu, ale na návštěvu ojedinělou. Její průběh a výsledky mohou ovlivnit celý náš příští život. Jsme totiž pozváni k přijímacímu pohovoru do firmy nebo úřadu, kam máme zájem nastoupit. Vybavíme si proto všechna pravidla, která jsme si z našeho pořadu zapamatovali a můžeme vyrazit.“

Oblečení

P. Studenovský: „No, pro nás, pro personalisty, je **důležitý už první dojem**, proto si nejprve všímáme oblečení. To je velmi důležité a mnohdy bývá i rozhodující. Což, jak se tak dívám, bude platit i v tomto případě.“

Dívka (svléká si kabát): „Dobrý den.“

P. Studenovský: „Dobrý den, vy jdete na ten pohovor na místo obchodního zástupce?“

Dívka: „Ano, samozřejmě.“

P. Studenovský: „**V džínách?**“

Dívka: „Ano.“

P. Studenovský: „Tak se můžete zase obléknout.“

Dívka: „No, počkejte, víte jak ty džíny byly drahý?“

P. Studenovský: „Na shledanou.“

Dívka (zklamaně): „Na shledanou.“

Paní: „Dobrý den, chtěla jsem se vás zeptat, jak dlouho bude asi trvat tento pohovor?“

P. Studenovský: „Já se obávám, že ve vašem případě to bude velmi krátká doba. Ty **působivé šperky** jsou vaše?“

Paní: „Vám se nelíbí? Ty jsem si půjčila od kamarádky, abych na vás zapůsobila lepším dojmem.“

P. Studenovský: „To se vám rozhodně povedlo.“

„Tak vy jste se vypravila na přijímací pohovor v džínách? To se nedivím, že vás nevzali.“	„A co vy pane, chcete účinkovat v cirkuse nebo pracovat v seriózní firmě?“	„Co ty vaše šperky? Koho jste chtěla oslnit? A ta vůně - jako na Silvestra.“
--	---	--

„Vy jste se vystrojila jako na diskotéku . Nebo se z ní právě vracíte?“	„Vám se to zdá asi v pořádku, takhle chodíte s kamarádkami na kafe . Ale na přijímací pohovor je to málo.“	„Tak tohle je perfektní. Takhle by to mělo vypadat. “
--	---	--

Zvolíme **střízlivé, decentní a solidní oblečení a doplňky**, nezapomeneme ani na **hygienu** a pečlivou **úpravu vlasů**. Zkrátka a dobře - budeme dokonale upraveni, včetně rukou, manikúry, účesu. **Líčení zvolíme nenápadné** a jemné, nikoli jako do nočního podniku. Neopomeneme pečlivou hygienu, muži použijí **deodorant**, ženy raději **lehčí parfém**.

Jako žena můžete vypadat například

takto: V jednobarevném, tmavém, střízlivém kostýmku, s barevně sladěnou halenkou a na nohou klasické lodičky na středně vysokém podpatku. Celkový obraz dotváří hezký účes od kadeřníka, nenápadné šperky, punčochy v tělové barvě, decentní líčení, perfektně upravené ruce a nehty.	A jako muž takto: Tmavý oblek konzervativního střihu, světlá košile s dlouhým rukávem, tmavé, perfektně vyčištěné boty, upravené vlasy, dokonale oholené tváře, čisté ruce s upravenými nehty a třeba klasické, náramkové hodinky.
--	---

Včas a v klidu

L. Špaček (zastavuje běžícího muže): „Kampak, jdete na pohovor?“

T. Turek (ve spěchu): „Ano! Prosím vás, kde to je?“

L. Špaček: „Támhle, za těmi dveřmi. Ale počkejte, vy jste utíkal.“

T. Turek: „No ano, já jsem se bál, že to nestihnu.“

L. Špaček: „Je to na vás vidět a... bohužel i cítit. A tu žvýkačku?“

T. Turek: „Chcete? Je ovocná.“

L. Špaček: „Ne, tu bych raději odložil.“

Přicházíme včas. Lépe řečeno s takovou časovou rezervou, která nám umožní vstoupit do správné místnosti na vteřinu přesně a důstojně. Mimochodem, **zdravíme všechny kolemjdoucí** na chodbách - nikdy nevíme, koho vlastně můžeme potkat.

Jak vstupujeme do zkušební místnosti

Sekretářka: „Nedáte si kávu nebo vodu?“

T. Turek: „Jste hodná, nedám si nic.“

Sekretářka (zvedá zvonící telefon): „Prosím? Můžete jít dál.“

Poslední **kontrola** před zrcadlem. **Knoflíček** u krku je zapnut, **kravata** utazena, **klopy** kapes jsou venku, **kalhoty** zapnuty, **sako** také, boty nenesou stopy dlouhé cesty. U žen: knoflíčky na halence zapnuty, ještě přepudrovat nos a vstoupíme do dveří.

T. Turek (vstupuje do dveří a s **povzdechem** říká): „Dobrý den.“

L. Špaček: „Promiňte, pan Turek si to zkusí ještě jednou.“

Nikdy nemáte druhou šanci udělat první dojem. K dobrému dojmu, patří především úsměv.

T. Turek (s úsměvem vstupuje): „Dobrý den, já jsem Tomáš Turek.“

(komise opětuje jeho úsměv)

P. Studenovský: „Dobrý den, já jsem Petr Studenovský, posaďte se, pane Turku.“

Dobrý trik: Zapamatujme si jména a v průběhu rozhovoru je pak při oslovení použijme. Účinkuje to spolehlivě. Mimochodem, nikdy se nebudeme ptát, jestli si můžeme zapálit a cigarety se raději vzdáme, i kdyby členové komise sami kouřili. **Tváříme se příjemně, usmíváme se, pozorně nasloucháme tomu, co říkají lidé na druhé straně stolu.** Dejme si pozor na svoji mimiku a gestikulaci - vždy je lepší, když je umírněná. **Jsme-li nervózní,** děláme méně pohybů, aby naše nervozita nebyla nápadná. V ruce můžeme stále držet něco, co nám pomůže odčerpat neklid. Není ovšem vhodný například hřebek nebo lžička, raději zvolíme tužku. Můžeme si dokonce dělat poznámky, lépe na papír.

Jak se posadit

Způsobů, jak se posadit, je několik. Poloha při sezení o nás totiž říká možná více, než bychom si přáli. Chlupaté lýtko (při přehozené noze) není to, co nám komisi nakloní. Vhodných variant je několik: **sedící dáma** by měla mít kotníky i kolena u sebe, případně si může přehodit nohu přes nohu, ale nevyzývavě. A na závěr: **křeslo** je zrádnější než židle - nemůžeme si do něj lehnout, jak nás to svádí. Useďneme co nejvíce dozadu a sedíme zpřímá.

Řeč

Abychom kvůli oblečení a správnému usednutí nezapomněli, proč jsme tady. Co vlastně budeme říkat? Nikdy není na škodu si doma před zrcadlem **nacvičit** své vystoupení. Vyzkoušíme si svou celou řeč i s mimikou a gesty. Budeme se pak cítit mnohem jistěji a nebudeme dělat chyby.

T. Turek (před zrcadlem): „Domnívám se, že mou největší předností je schopnost komunikovat s lidmi. Umím je získat a přesvědčit, udělat na ně dojem.“

T. Turek (pokračuje před komisí): „Umím mluvit zřetelně, dobře vyslovovat, ale nepřehrávám, to znamená, že nechávám řeči její přirozenost. Hlídám si pestrou intonaci a spád řeči tak, abych mluvil pořád zajímavě. Dívám se do očí. Sedím-li s partnery u stolu příliš se k nim nenakláním, neopírám se o stůl, ani na něj nepokládám lokty, protože to působí neomaleně. Mluvím k věci, pozorně sleduji vaše reakce, protože podle toho poznám, zda vás zajímám nebo už nudím a podle toho upravím nebo taky ukončím svůj výklad.“

P. Studenovský: „Výborně, my personalisté máme rádi uchazeče **sebevědomé a suverénní,** ovšem **nikoliv namyšlené.** Vyžadujeme sebeovládání, kolegiální, schopnost naslouchat, schopnost přizpůsobit se a tolerovat mínění druhých. Podle toho usuzujeme, zdali máte předpoklady pro práci v týmu.“

Závěr pohovoru

Paní: „A dostanu telefon, auto? A jaký bude plat?“

Neskáče do řeči a případné **dotazy** si necháme až na konec pohovoru.

Paní: „Tak vám pěkně děkuji. Na shledanou.“

Ale **pohovory vždy končí personalista** a takto rázně se neloučíme ani my z televizní obrazovky. Na viděnou příště.